

Arrest

nr. 327 181 van 23 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X – X
Beiden als wettelijk vertegenwoordigers van X- X -X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden als wettelijk vertegenwoordigers van X, X en X, die allen verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen verklaren de Syrische nationaliteit te bezitten. De eerste verzoekende partij S.R. verklaart geboren te zijn in 2007. De tweede verzoekende partij, S.G., verklaart geboren te zijn in 2009. De derde verzoekende partij, S.O., verklaart geboren te zijn in 2020.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 5 februari 2023. Op 7 februari 2023 dienen de ouders van verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in. Overeenkomstig artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt dit verzoek ook vermoed namens de drie minderjarige verzoekende partijen ingediend te zijn geweest, daar zij hun ouders vergezellen. Dit verzoek wordt op 28 november 2023 niet-ontvankelijk verklaard wegens het reeds hebben van internationale bescherming in een andere lidstaat van de EU, namelijk Spanje. Er werd tegen deze beslissing geen beroep ingediend.

Op 13 maart 2024 dienen de verzoekende partijen elk afzonderlijk een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in (met hun ouders als wettelijk vertegenwoordigers).

Op 28 mei 2024 worden de verzoekende partijen elk afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal). Gelet op het gegeven dat de derde verzoekende partij in 2020 geboren is, worden de ouders in zijn naam gehoord.

Op 21 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) voor hen allen een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, in hoofde van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Idlib. Je hebt in 2012 jouw land van herkomst verlaten in het gezelschap van je moeder [F.A.] (CGVS [...] en O.V.nr. [...]), vader [S.H.] (CGVS [...] en O.V.nr. [...]), broer en zussen. Jullie gingen naar Libanon waar jullie 12 jaar verbleven. Op 31 januari 2023 verlieten jij, je ouders, je broer [S.M.] (CGVS [...] en O.V. nr. [...]), je zus [S.G.] (CGVS [...] en O.V. nr. [...]) en je in Libanon geboren broer [S.O.] (CGVS [...] en O.V. nr. [...]) Libanon en werden jullie in het kader van een hervestigingsprocedure legaal naar Spanje overgebracht. Jullie kregen internationale bescherming in Spanje. De dag na aankomst in Spanje reisden jullie naar België.

Op 07/02/2023 hebben jouw ouders een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 28/11/2023 een beslissing van niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen. Jouw ouders dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tegen deze beslissing kan er geen beroep meer worden ingediend. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 13/03/2024 dienden jij, je broer [M.] en zus [G.] in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in, je ouders dienden in naam van je broer [O.] een verzoek in. Ter staving van dit verzoek vermeld je dat jullie in Spanje een huis toegewezen kregen dat naar jullie mening ongeschikt was voor jullie gezin van zes. Er was maar één privé-kamer, een gedeelde badkamer en er waren mankementen aan de woning. Je was bang om een woning te delen met vier onbekende mannen en je wou geen slaapkamer delen met je hele gezin. Toen jullie zich verzetten bij de medewerker van de Spaanse organisatie die de opvang voor jullie regelde, zei hij dat er geen andere oplossing was. Uiteindelijk brachten jullie die nacht door bij een Syrisch gezin. De volgende dag reisden jullie naar België met tickets betaald door onbekende mensen. Een bijkomende reden voor jouw vertrek was het feit dat je in Spanje geen gratis onderwijs zou kunnen krijgen omdat scholing maar verplicht is tot 16 jaar, terwijl jij al 17 bent. Bij terugkeer naar Spanje vrees je dat jullie rechten opnieuw niet gerespecteerd zullen worden.

Ter staving van jouw verzoek leg je een attest van je school in België neer en verwijst je naar video-opnames die door je broer [M.] werden neergelegd en die door je ouders werden getoond bij hun verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1,

1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 7/02/2023, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

Uit jouw verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS [...], hierna NPO, p. 3) en informatie in jouw administratief dossier blijkt dat jij internationale bescherming kreeg in Spanje. Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2023/04/AIDA-ES_2022update_final.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Je verklaart dat jullie in Spanje een huis toegewezen kregen dat naar jullie mening ongeschikt was voor jullie gezin van zes (NPO [...], p. 5-6). Zo diende een deel van de woning gedeeld te worden met vier onbekende mannen – wat jou bang maakte-, was er maar één privé kamer voor jullie gezin en waren er mankementen aan de woning. De medewerker van de Spaanse organisatie die de opvang voor jullie regelde kon of wou geen oplossing vinden voor jullie. Dit alles werd ook al door je ouders aangehaald bij hun verzoek om internationale bescherming. Het CGVS oordeelde dat waar je ouders geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie en dat je ouders het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegden.

Bovendien haal je persoonlijk aan dat dat je niet in aanmerking komt voor gratis scholing in Spanje omdat er maar schoolplicht is tot 16 jaar en jij al 17 bent (NPO [...], p. 5-6). Dit is echter geen motief dat kan weerhouden worden gezien het niet weerlegt dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden. Bovendien was je reeds voor vertrek naar Spanje hiervan op de hoogte, maar weerhield dit jullie er niet van om verder te gaan met de hervestigingsprocedure, wat de ernst van dit motief ondermijnt (NPO [...], p. 6). Je legt voorts geen enkel bewijs neer van je bewering dat je zou moeten betalen voor scholing.

Het schoolattest toont louter aan dat je in België naar school gaat. Uit de verklaringen van je ouders blijkt dat de video-opnames betrekking hebben op de behandeling van jullie gezin en een ander Syrisch gezin in Spanje (NPO [...] d.d. 7/11/2023, p. 3). Deze stukken zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De tweede bestreden beslissing, in hoofde van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Idlib. Je hebt in 2012 jouw land van herkomst verlaten in het gezelschap van je moeder [F.A.] (CGVS [...] en O.V.nr. [...]), vader [S.H.] (CGVS [...] en O.V.nr. [...]), broer en zussen. Jullie gingen naar Libanon waar jullie 12 jaar verbleven. Op 31 januari 2023 verlieten jij, je ouders, je broer [S.M.] (CGVS [...] en O.V. nr. [...]) en je in Libanon geboren broer [S.O.] (CGVS [...] en O.V. nr. [...]) Libanon en werden jullie in het kader van een hervestigingsprocedure legaal naar Spanje overgebracht. Jullie kregen internationale bescherming in Spanje. De dag na aankomst in Spanje reisden jullie naar België.

Op 7/02/2023 hebben jouw ouders een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 28/11/2023 een beslissing van niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen. Jouw ouders dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tegen deze beslissing kan er geen beroep meer worden ingediend. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 13/03/2024 dienden jij, je broer [M.] en zus [R.] in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in, je ouders dienden die dag in naam van je broer [O.] een verzoek in. Ter staving van jouw verzoek vermeld je dat jullie in Spanje een huis toegewezen kregen dat naar jullie mening ongeschikt was voor jullie gezin van zes. Er was maar één privé kamer en de woning stonk naar sigaretten. Je was bang om een woning te delen met vier onbekende mannen en je wou geen kamer delen met je ouders, broers en zus. Toen jullie zich verzetten tegen de woning bij de medewerker van de Spaanse organisatie die de opvang voor jullie regelde, zei hij dat er geen andere oplossing was. Uiteindelijk brachten jullie die nacht door bij een Syrisch gezin. De volgende dag reisden jullie naar België met tickets betaald door het Syrische gezin. Een bijkomende reden voor jullie vertrek was het feit dat je in Spanje vanaf 16 jaar zou moeten betalen voor de kosten van studies omdat scholing maar verplicht is tot 16 jaar. Bij terugkeer naar Spanje vrees je dat jullie rechten opnieuw niet gerespecteerd zullen worden en dat je op straat zal belanden. Je voelt je getraumatiseerd en je hebt nachtmerries en angstaanvallen over Spanje. Je wilt je scholing in België verderzetten.

Ter staving van jouw verzoek leg je een attest van je school in België en een uittreksel van de burgerlijke stand neer en verwijst je naar video-opnames die door je broer [M.] werden neergelegd en die door je ouders werden getoond bij hun verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft je verklaring dat je je getraumatiseerd voelt naar aanleiding van jullie verblijf in Spanje en dat je angstaanvallen en nachtmerries hebt wijst het CGVS erop dat je geen documenten neerlegt ter staving van je mentale problemen, dat je op het moment van het onderhoud nog niet bij een psycholoog was geweest, dat je bij aanvang van het onderhoud verklaarde dat het goed ging met jou en dat de kwaliteit van de interactie tijdens het persoonlijk onderhoud goed was (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS [...], hierna NPO, p. 2, 6-7). Er kan niet geconcludeerd worden dat jouw mentale problemen jou zouden verhinderen om jouw motieven naar behoren uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 7/02/2023, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

Uit jouw verklaringen (NPO [...], p. 3) en de verklaringen van je moeder (NPO [...], p. 3) blijkt dat jij internationale bescherming kreeg in Spanje. Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDAES_2022update_final.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Je verklaart dat jullie in Spanje een huis toegewezen kregen dat naar jullie mening ongeschikt was voor jullie gezin van zes (NPO [...], p. 5-6). Zo diende een deel van de woning gedeeld te worden met vier onbekende mannen – wat jou bang maakte-, was er maar één privé kamer voor jullie gezin en stonk de woning. De medewerker van de Spaanse organisatie die de opvang voor jullie regelde kon of wou geen oplossing vinden voor jullie. Dit alles werd ook al door je ouders aangehaald bij hun verzoek om internationale bescherming. Het CGVS oordeelde dat waar je ouders geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie en dat je ouders het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegden.

Bovendien haal je persoonlijk volgende elementen aan:

Ten eerste verklaar je dat je vanaf 16 jaar niet meer in aanmerking komt voor gratis scholing in Spanje omdat er maar schoolplicht is tot 16 jaar (NPO [...], p. 6). Dit is echter geen motief dat kan weerhouden worden gezien het niet weerlegt dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden. Je legt voorts geen enkel bewijs neer van je bewering dat je vanaf 16 jaar zou moeten betalen voor scholing.

Ten tweede verklaar je dat je je mentaal verslagen voelt naar aanleiding van jullie verblijf in Spanje en dat je angstaanvallen en nachtmerries over Spanje hebt sinds je ouders een negatieve beslissing kregen (NPO [...], p. 7-8). Op het moment van het onderhoud was je echter nog niet bij een psycholoog geweest en je legt geen medische of psychologische attesten voor. Ook na na het onderhoud leg je geen attesten voor. Je verklaart dat je in Spanje niet naar een psycholoog zou kunnen gaan omdat je je depressiever voelt als je aan Spanje denkt en omdat je zeker geen psychologische behandeling wilt in Spanje. Dit alles is geen motief dat kan weerhouden worden gezien het niet weerlegt dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden. Je toont geenszins aan dat je in Spanje geen toegang zou hebben tot psychologische zorg.

Het uittreksel van de burgerlijke stand staft louter je identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Het schoolattest toont louter aan dat je in België naar school gaat. Dat je je scholing in België wilt verderzetten is begrijpelijk, maar is geen motief dat kan weerhouden worden. Uit de verklaringen van je ouders blijkt dat de video-opnames betrekking hebben op de behandeling van jullie gezin en een ander Syrisch gezin in Spanje (NPO [...] d.d. 7/11/2023, p. 3). Deze stukken zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De derde bestreden beslissing, in hoofde van de derde verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je moeder [F.A.] (CGVS [...] en O.V.nr. [...]) verklaart als volgt in jouw hoofde: Je bezit de Syrische nationaliteit. Je bent geboren op (...)/11/2020 in Libanon, nadat je ouders in 2012 Syrië verlaten hadden. Op 31 januari 2023 verlieten jij, je moeder, je vader [S.H.] (CGVS [...] en O.V.nr. [...]), je broer [S.M.] (CGVS [...] en O.V. nr. [...]), je zussen [S.R.] (CGVS [...] en O.V. nr. [...]) en [S.G.] (CGVS [...] en O.V. nr. [...]) Libanon en werden jullie in het kader van een hervestigingsprocedure legaal naar Spanje overgebracht. Jullie kregen internationale bescherming in Spanje. De dag na aankomst in Spanje reisden jullie naar België.

Op 7/02/2023 hebben jouw ouders een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 28/11/2023 een beslissing van niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen. Jouw ouders dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tegen deze beslissing kan er geen beroep meer worden ingediend. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 13/03/2024 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Je broer en zussen dienden die dag in eigen naam een verzoek in. Ter staving van jouw verzoek vermeldt je moeder dat jullie in Spanje een huis toegewezen kregen dat naar jullie mening ongeschikt was voor jullie gezin van zes. Er was maar één privé-kamer, een deel van de woning diende gedeeld te worden met vier onbekende mannen, het stonk naar sigaretten en het was er vochtig. Toen jouw gezin zich verzette tegen de woning bij de medewerker van APIP ACAM, de Spaanse organisatie die de opvang voor jullie regelde, kon geen andere woning geregeld worden en werden jullie op straat gezet. Bemiddeling door een medewerker van het Rode Kruis en door de politie wat betreft de huisvesting leverde geen resultaat op. De medewerker van APIP ACAM zette in jullie naam een handtekening op een document voor stopzetting van het programma. Jij was ziek, maar de medewerker van APIP ACAM wou jou niet naar het ziekenhuis brengen. Personen van Marokkaanse origine brachten jou en je ouders naar het ziekenhuis, waar je medische zorg en een voorschrift voor medicatie kreeg. De Marokkaanse man kocht de medicatie. Uiteindelijk brachten jullie de nacht door bij een Syrisch gezin dat in een huis van het Rode Kruis verbleef. De volgende dag reisden jullie naar België met tickets betaald door de Marokkaanse man en het Syrische gezin.

Bij terugkeer naar Spanje vreest je moeder dat jij op straat zou terechtkomen en geen medische zorg zou krijgen.

Ter staving van jouw verzoek werd je geboorteakte een attest van je school in België neergelegd en verwijst je moeder naar video-opnames die door je broer [M.] werden neergelegd en die door je ouders werden getoond bij hun verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige geboren op 13/11/2020, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden je moeder, [F.A.], en je vader, [S.H.], uitgenodigd in het kader van je verzoek om internationale bescherming samen met je advocaat. Je beide ouders waren de dag van het gesprek aanwezig op het CGVS en je moeder koos ervoor om jouw verzoek toe te lichten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 7/02/2023, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

Uit de verklaringen van je moeder in jouw hoofd (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS [...], hierna NPO, p. 3) en informatie in jouw administratief dossier blijkt dat jij internationale bescherming kreeg in Spanje. Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-ES_2022update_final.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Je moeder verklaart dat jullie in Spanje een huis toegewezen kregen dat naar jullie mening ongeschikt was voor jullie gezin van zes (NPO [...], p. 5-7). Zo diende een deel van de woning gedeeld te worden met vier onbekende mannen, was er maar één privé kamer voor jullie gezin en was de woning vochtig en stinkend. De medewerker van de Spaanse organisatie die de opvang voor jullie regelde kon of wou geen oplossing vinden voor jullie en bemiddeling door de politie en het Rode Kruis leverde niets op. Dit alles werd al door je ouders werden aangehaald bij hun verzoek om internationale bescherming. Het CGVS oordeelde dat waar je ouders geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie en dat je ouders het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegden.

Wat betreft jou persoonlijk haalt je moeder aan dat de medewerker van APIP ACAM jou niet naar het ziekenhuis wou brengen en dat ze jou bij terugkeer naar Spanje zonder begeleiding van de organisatie niet zelf naar het ziekenhuis zou kunnen brengen (NPO [...], p. 6-7). Jouw ouders verklaarden bij hun verzoek om internationale bescherming al dat jij met behulp van een Marokkaanse man naar het ziekenhuis werd gebracht, maar ze verklaarden toen niet dat de medewerker van APIP ACAM geweigerd had dit te doen, noch dat ze jou bij terugkeer naar Spanje niet naar het ziekenhuis zouden kunnen brengen (NPO [...] d.d. 04/11/2023, p. 5 en NPO [...], p. 6-7). Je moeder verklaarde bovendien bij haar verzoek dat je in het ziekenhuis makkelijk toegang had tot een dokter en dat er geen problemen waren in het ziekenhuis. Haar huidige bewering dat jij louter medische behandeling kreeg omdat de naam van de Marokkaanse persoon werd gebruikt in het ziekenhuis wordt niet gestaafd. In elk geval blijkt uit de verklaringen van je ouders in hun eigen verzoek en van je moeder in jouw verzoek dat jij in Spanje medische verzorging hebt gekregen. Bijgevolg is niet weerlegd dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden.

Het schoolattest toont louter aan dat je in België naar school gaat. De geboorteakte staat louter je identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Uit de verklaringen van je ouders blijkt dat de video-opnames betrekking hebben op de behandeling van jullie gezin en een ander Syrisch gezin in Spanje

(NPO [...], p. 8 en NPO [...] d.d. 7/11/2023, p. 3). Deze stukken zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat in jouw hoofde geen eigen feiten zijn aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en met de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de procedurerichtlijn), van artikel 2, paragraaf 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "*principes van machtoverschrijding*", van het hoger belang van het kind, van de artikelen 1, 2, 3, 19, 22, 24, 27, 28 en 29 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Verzoekende partijen stellen dat zij duidelijk een eigen motivatie en standpunt bekend gemaakt hebben dat vanuit het standpunt van een minderjarige dient te worden onderzocht, een standpunt dat niet vergelijkbaar is met het standpunt van de ouders. Daarnaast zijn zij ook van oordeel dat de verwerende partij een beslissing had moeten nemen binnen 15 dagen na de overdracht van hun aanvraag door de DVZ aan het CGVS.

Zij stellen daarnaast dat de beslissingen *in casu* genomen werden zonder rekening te houden met het hoger belang van het kind. Zij hebben nauwkeurig hun grieven met betrekking tot de behandeling in Spanje beschreven en deze worden door het CGVS geminimaliseerd tot een klacht over tijdelijk gebrekkig onthaal waaraan gemakkelijk verholpen kon worden. Niets is echter minder waar. De woning waarin zij verbleven was te klein en moest gedeeld worden. De inrichting van de woning was niet compatibel voor twee jonge meisjes aangezien zij deze moesten delen met 4 jonge mannen. Er was geen bewaker of toezicht. Zij moesten alle delen van de accommodatie (badkamer, wc, keuken...) delen met deze mannen die met te veel belangstelling naar hen keken. Zij hebben hierdoor angsten gekregen waardoor zij niet alleen thuis durfden te blijven. R. heeft ook duidelijk vermeld dat dit geen tijdelijke opvang betrof. Deze situatie zou zich gedurende een jaar tot anderhalf jaar voortzetten. Daarnaast hebben de meisjes ook uitvoerig beschreven dat hun rechten in Spanje niet gerespecteerd werden, namelijk hun recht op onderwijs. Zij verwijzen naar artikelen uit het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en stellen dat noch België, noch Spanje deze artikelen gerespecteerd hebben. Zij hebben recht op onderwijs alsook het recht om de taal te leren van het onthaalland. In Spanje is onderwijs maar verplicht tot 16 jaar en enkel toegankelijk voor personen met lage inkomsten. Zonder onderwijs hebben de verzoekende partijen echter geen toekomst in Spanje terwijl beide meisjes ambitie hebben om hogere studies te volgen. Het CGVS houdt *in casu* geen rekening met de concrete elementen en getuigt van discriminatie op vlak van onderwijs aangezien zij als vluchtelingen vertraging hebben opgelopen in hun normaal parcours van onderwijs. Er werd hen daarnaast ook geen toegang tot de zorg verleend in Spanje tenzij mits tussenkomst van een derde persoon. Er wordt door het CGVS niet betwist dat het gezin op straat gezet werd toen zij de aangeboden woning aanklaagden en dat O. ziek werd en gehospitaliseerd diende te worden. Vervolgens verwijzen verzoekende partijen nog naar algemene informatie omtrent de situatie van vluchtelingen in Spanje.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 28 november 2024 maken de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij een bijkomend stuk bijbrengen:

- attest van psychologische opvolging van S.G.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander

bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Beoordeling

4.3.1. Juridisch kader

4.3.1.1. De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Deze *“eigen feiten”* in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk *“nieuwe elementen of feiten”* te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (*“Practical Guide on Subsequent Applications”* van december 2021 van EASO, p. 44).

4.3.1.2. Wat betreft de kritiek van verzoekende partijen inzake de niet-gerespecteerde beslissingstermijn van vijftien dagen, vervat in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van vijftien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen lijken voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn of haar verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Het overschrijden van die termijn van vijftien dagen brengt verder geen

verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekende partijen tonen ook niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat hun verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Uit bovenstaande blijkt dat het overschrijden van de termijn geen verlies van bevoegdheid met zich meebrengt.

4.3.2. Onderzoek van de eigen elementen

4.3.2.1. De kernvraag is of verzoekende partijen eigen feiten aanhalen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

4.3.2.2. Inzake de verzoekende partijen, als begeleide minderjarige vreemdelingen, dient bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest.

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt: *“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”*

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

4.3.2.3. De Raad stelt in navolging van de verwerende partij vast dat verzoekende partijen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.

In de bestreden beslissingen wordt terdege gemotiveerd dat verzoekende partijen, net als hun ouders, internationale bescherming genieten in Spanje. De vaststelling dat verzoekende partijen in Spanje de internationale beschermingsstatus werden verleend, wordt door hen niet betwist. In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat de ouders van verzoekende partijen op 7 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend en dat deze verzoeken op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van de verzoekende partijen als vergezellende minderjarigen zijn ingediend. Op 28 november 2023 werden voormelde verzoeken om internationale bescherming door de verwerende partij niet-ontvankelijk verklaard omdat de ouders van verzoekende partijen reeds in een lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje, internationale bescherming hebben verkregen. De ouders van verzoekende partijen dienden geen beroep in tegen deze beslissingen. Er zijn verder geen indicaties dat zij thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Spanje zouden genieten en dit wordt evenmin door hen betwist. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekende partijen, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen.

4.3.2.4. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie en de geciteerde landeninformatie in het verzoekschrift blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen hun verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.3.2.5. Vooreerst dient de Raad na te gaan of verzoekende partijen geen specifieke elementen aanbrengen waaruit in hun hoofde een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Het Hof van Justitie heeft niet heeft gedefinieerd welke elementen een “bijzondere kwetsbaarheid” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “Algemene bepalingen” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “Kenmerken van de internationale bescherming”, als volgt luidt:

“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoekende partijen met betrekking tot hun persoonlijke situatie hebben aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje, of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De eerste verzoekende partij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat het goed met haar gaat. Ook heeft ze niet aangegeven enige bijzondere procedurele noden te hebben (NPO R.S., p. 2 en administratief dossier 24/10559, map 5, DVZ, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Zij brengt aldus geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

De tweede verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud ook dat het goed met haar gaat, maar geeft aan dat de situatie in Spanje “een klein beetje invloed” gehad heeft op hun mentale gezondheid (NPO G.S., p. 2 en 6). Voor de tweede verzoekende partij wordt er bovendien bij de aanvullende nota een psychologisch attest neergelegd van 26 juli 2024 waaruit blijkt dat zij psychologisch begeleid wordt bij Exil. Deze begeleiding werd opgestart op 4 juni 2024 op vraag van de sociaal assistent die het gezin begeleidt. Ze vertoont angstsymptomen en een emotionele kwetsbaarheid verbonden aan wat ze heeft meegemaakt, maar ook aan de onzekerheid over de toekomst. Noch uit de bijgebrachte documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar psychische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de tweede verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Spanje zal kunnen werken, studeren of met de hulp van haar ouders beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, scholing en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de tweede verzoekende partij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Voorts blijkt uit niets en de tweede verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Spanje geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Spanje een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de tweede verzoekende partij bij een terugkeer naar Spanje zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Spaanse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Spaanse burgers stelt. Het komt de tweede verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De tweede verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De tweede verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van haar ouders, de Spaanse autoriteiten en hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of zal kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de tweede verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten samen met haar ouders uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Voor de derde verzoekende partij O.S. werd zijn moeder gehoord aangezien hijzelf nog te jong is om gehoord te worden. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat de derde verzoekende partij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. In Spanje was de derde verzoekende partij ziek als gevolg van de reis die ze gemaakt hadden van Libanon naar Spanje. De medewerker van de organisatie die het huis voor hen geregeld had, wilde hem niet naar het ziekenhuis brengen. Hij werd met de hulp van een Marokkaanse familie dan toch naar het ziekenhuis gebracht waar hij verzorgd werd en medicatie kreeg (NPO O.S., p. 6). Waar zij bovendien nog stellen dat de derde verzoekende partij in het ziekenhuis enkel verzorgd werd omdat de naam van een andere persoon gebruikt werd, kunnen zij niet gevolgd worden. Er wordt namelijk op geen enkele wijze gestaafd dat O.S. enkel medische verzorging gekregen zou hebben omdat hij binnengebracht werd in het ziekenhuis op naam van de Marokkaanse man die hen hielp. Uit de verklaringen van zijn moeder blijkt namelijk dat zij in het ziekenhuis gemakkelijk toegang hadden tot een dokter en dat er zich geen problemen hebben voorgedaan (NPO O.S., p. 6-7). Ter terechtzitting geeft de derde verzoekende partij aan dat zij nog kampt met oorproblemen ten gevolge van deze situatie. Noch uit de bijgebrachte documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat deze medische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de derde verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Spanje zal kunnen met de hulp van haar ouders beroep doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de derde verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en scholing onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere medische opvolging noodzakelijk is, toont de derde verzoekende partij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en ondersteuning. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Spanje geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Spanje een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Spanje zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Spaanse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Spaanse burgers stelt. Het komt de derde verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De derde verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De derde verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Spanje, met de hulp van haar ouders, de Spaanse autoriteiten en hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of zal kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Verzoekende partijen benadrukken ter terechtzitting nogmaals hun kwetsbare situatie als jonge personen en stellen dat de procedure van relocatie naar Spanje een impact gehad heeft op hen, maar tonen verder niet *in concreto* aan hoe zij hierdoor beïnvloed zijn en hoe dit gevolgen heeft voor hun zelfstandig functioneren.

Uit bovenstaande elementen kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partijen worden vastgesteld. Aldus brengen verzoekende partijen wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in hun hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen *in casu* geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partijen een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hen bij een terugkeer naar Spanje zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de verklaringen die verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegden, blijkt verder dat het beschermingsverzoek van verzoekende partijen hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die hun ouders aanhaalden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen terdege gemotiveerd dat: *"In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 7/02/2023, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.*

Uit jouw verklaringen (NPO [...], p. 3) en de verklaringen van je moeder (NPO [...], p. 3) blijkt dat jij internationale bescherming kreeg in Spanje. Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (<https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/>

04/AIDAES_2022update_final.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Je verklaart dat jullie in Spanje een huis toegewezen kregen dat naar jullie mening ongeschikt was voor jullie gezin van zes (NPO [...], p. 5-6). Zo diende een deel van de woning gedeeld te worden met vier onbekende mannen – wat jou bang maakte-, was er maar één privé kamer voor jullie gezin en stonk de woning. De medewerker van de Spaanse organisatie die de opvang voor jullie regelde kon of wou geen oplossing vinden voor jullie. Dit alles werd ook al door je ouders aangehaald bij hun verzoek om internationale bescherming. Het CGVS oordeelde dat waar je ouders geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie en dat je ouders het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegden.” Door in het voorliggend verzoekschrift wederom op dezelfde elementen te wijzen en te herhalen, ondernemen verzoekende partijen geen ernstige poging om de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijven. Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat de eerste en de tweede verzoekende partij en bij uitbreiding het gezin zich onveilig voelden in het huis door de aanwezigheid van andere mannen, zonder enige concrete voorvallen te vermelden, slagen verzoekende partijen er niet in om de motivering van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij er in geslaagd waren om op zeer korte termijn over een netwerk en middelen te beschikken in Spanje om hun vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen. Er dient op gewezen te worden dat zij dit netwerk en deze financiële middelen niet gebruikt hebben om in Spanje op zoek te gaan naar een meer geschikte accommodatie of om werk proberen te zoeken en in onderwijs te voorzien en op deze manier te integreren in de Spaanse samenleving. Ook het feit dat het onderwijs in Spanje vanaf de leeftijd van 16 jaar niet langer gratis aangeboden wordt, houdt niet in dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje niet geëerbiedigd worden. Er is aldus geen sprake van discriminatie aangezien deze regeling ook van toepassing is op Spaanse onderdanen. Het feit dat zij dienen te betalen voor onderwijs in Spanje, houdt niet in dat hen het recht op onderwijs ontnomen wordt.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen. Er kan van verzoekende partijen verwacht worden dat zij de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partijen hun verklaringen en gedragingen. Zij werden in het kader van een hervestigingsprocedure van Libanon naar Spanje overgebracht, waar zij internationale bescherming kregen. De dag nadat zij in Spanje aankwamen, reisden zij reeds door naar België. Het is voor verzoekende partijen niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, onderwijs of gezondheidszorg in Spanje. Dit getuigt bovendien niet van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden.

Uit de verklaringen van verzoekende partijen kan niet blijken dat zij in Spanje niet in staat zouden zijn om hun rechten als begunstigten van internationale bescherming in Spanje te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen bij een terugkeer ernaartoe, die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigten van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partijen in gebreke blijven.

Verzoekende partijen tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als

onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partijen kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat de verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Spanje zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partijen aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Gelet op wat voorafgaat, lijkt het er bijgevolg op dat verzoekende partijen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet samen gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, wijst de Raad er vooreerst op dat richtlijn 2005/85/EG werd ingetrokken door de inwerkingtreding van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat verzoekende partijen zich niet dienstig op de schending van deze bepalingen kan beroepen.

Voor zover verzoekende partijen aanvoeren dat het verschil in behandeling tussen asielzoekers om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land of reeds een eerdere asielaanvraag hebben ingediend berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn gelezen in het licht van het arrest Samba Diouf van het Hof van Justitie, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen *in casu* genomen zijn op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet omdat verzoekende partijen geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. Verder wijst de Raad erop dat het beroep tegen dergelijke beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schorsend beroep betreft en dat de Raad ook in geval van beroepen tegen beslissingen tegen de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gehouden is een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren.

Waar verzoekende partijen stellen dat het “*terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht op een effectief beroep*”, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen niet uiteenzetten waarom deze beroepstermijn niet zou beantwoorden aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest en de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Voor zover verzoekende partijen argumenteren dat de beroepstermijn te kort is, tonen verzoekende partijen niet aan welk belang zij hierbij hebben. Verzoekende partijen hebben het voorliggende verzoekschrift namelijk binnen deze beroepstermijn ingediend. Bovendien tonen verzoekende partijen niet aan dat of op welke wijze de beroepstermijn van tien dagen eraan in de weg zou hebben gestaan dat zij hun rechten in het kader van het beroep bij de Raad konden uitoefenen. Zij preciseren immers niet dat of op welke wijze deze termijn hen zou hebben beperkt in het aanvoeren van hun middelen en het vergaren van informatie. Evenmin geven verzoekende partijen aan welke bijkomende elementen zij bij een langere beroepstermijn nog hadden kunnen of willen aanvoeren. Gelet op het voorgaande, wordt de schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest niet dienstig aangevoerd.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, wijst de Raad er nog op dat de grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld,

voor zover het door de wetgever ingestelde verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, de ongelijke behandeling een legitiem doel nastreeft, wanneer het gemaakte onderscheid adequaat of pertinent is om het nagestreefde legitiem doel te bereiken en wanneer de ongelijke behandeling proportioneel is ten aanzien van het nagestreefde doel. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Verzoekende partijen tonen, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat *in casu* aan de voorwaarden zou zijn voldaan opdat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van de beroepen heeft kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS